

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en eigenaar van dit blad, grootte Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 45 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per
drukregel.

TONGEREN, DEN 2 OCTOBER.

Zoo zijn ze overal.

Ja, zoo zijn de liberalen overal. Om maar van Zwitserland te spreken, daar hebben de liberalen niet alleen de kloosters uitgejaagd maar zij zetten af, zij bannen, zij zetten de bisschoppen en pastoors gevangen die willen katholiek blijven, en benoemen in hunne plaats mannen die niet katholiek zijn. Verleden week stonden de dagbladen vol van pastoors die veroordeeld en gevangen werden, en waarom dan toch? Was het omdat zij tegen den Staat waren opgestaan? Het was, ó ongehoorde zaak! omdat zij gedoopt hadden, de heilige Communie hadden uitgedeeft, de heilige mis hadden gelezen, biecht hadden gehoord, het huwelijk hadden ingezegend, catechismus hadden gedaan, gepredikt hadden, de maand mei of de maand van het heilig Hart hadden gevierd, iemand hadden begraven!... Om zulke redenen omdat zij katholiek zijn, omdat zij de plichten van hunne bediening vervullen, daarom worden zij gevangenis, afgezet, gebannen of in de gevangenis gesmeten. Zoodoen de liberalen in Zwitserland met de katholieken, en dat keuren onze liberalen hier goed en volgen het na wanneer zij kunnen.

Verleden zondag had de inhaling plaats van den heer De Decker-Havenith, te Hoboken, na zijne kiezing tot lid der Kamer voor het arrondissement Antwerpen. De gemeente, waar de heer De Decker zijn huis heeft, wilde hulde aan den gekozen bewijzen.

Die plechtigheid had eenige geuzen geweldig verbitterd. Men begrijpt, die heeren zouden daar zoo wat meester willen spelen.

Verledene week trosmelden de gazetten de manifesteersders op, en men dacht niet anders, of ze zouden in massa naar Hoboken zijn gegaan, om daar te doen wat zij overal doen!

De manifesteersders zijn wijzer geweest; zij zijn niet gegaan en schenen te zeggen: als de *Précurseur* en de *Opinion* te Hoboken willen gaan manifesteren, dat zij het zelf doen.

Het dorp had zich aan al die opwinding en al dat geschrijf niet gestoord, maar zich feestelijk tot de inhaling gereed gemaakt. Eene eerewachter te paard was den heer De Decker te gemoet gekomen tot op de grensscheiding der gemeente.

De stoet bestond uit drie wagens: een dezer verbeelde den landbouw, de tweede de neringen en de derde was bezet met maagdekens en jongkens. Het publiek was talrijk aanwezig, en men juichte dapper toe.

Zoals wij hooger zegden was het geuzen-element niet opgekomen; al wat er gebeurde is, bepaalt zich bij het roepen van « vivat de liberalen, » door eenen persoon en twee kinderen, en dat gebeurde nog slechts achter hoek en kant. Men had dus getracht eene soort van manifestatie te maken, doch alles liep op niemendalle nit.

Onze afgevaardigde is gecompimenteerd geworden door gemeente-raadsheeren en notabelen der gemeente. Gansch de baan was met vlaggen versierd; men had triomfbogen opgericht, en opschriften, toepasselijk op de omstandigheid, waren er overvloedig.

Dat de Hobokenaars niet erg, of liever niet geuzeginzd zijn, deden de volgende opschriften zien:

Ik roep: leven de pachters,
Want zij kennen het goed,
Hoe men de godsdienstverachters
Eene broek passen moet.

Op eene andere plaats las men:

Den laatsten keus
Kroeg elke geus
Een formen-neus...

Aan den ingang van den hof, welke met vlaggen versierd was, heeft de heer De Decker tot eene talrijke volksmenigte het woord gevoerd, na er door verschillende sprekers verwelkomd te zijn. Allen drukten uit hoe gelukkig zij waren in hem den nieuwen representant der Meeting te begroeten.

De heer De Decker dankte recht hartelijk de gemeente Hoboken, voor het vriendschappelijk onthaal. Hij deed opmerken hoe belangrijk het was voor die gemeente en de omliggende, eenen afgevaardigde te hebben, die den omtrek en zijne bewoners, hunne verlangens en noodwendigheden kent.

Na in breede trekken van de algemeene politiek te hebben gesproken, herinnerde hij, dat die schone constitutie, onder welke wij leven, en die de doctrijnairs zelven zoo bewonderen, door de conservatieve meerderheid van 1830 gemaakt is, en dus haar werk is.

Is het dan niet dwaas te zeggen, zooals de tegenpartij doet, dat het de conservatieven zijn, welke de grondwet willen vernietigen. Evenals wij de ware vrienden der constitutie zijn, even zoo zijn wij de wezenlijke vrienden der dorpbewoners.

Of weet men niet, hoe de geuzengazetten den dorpeling hebben uitgescholden als een domkop, die minder recht en verstand heeft dan vreemde officiers, die hier bij toeval kiezers zijn en het arrondissement willen regeren, waar zij geen duim eigendom hebben?

Overigens, de dorpeling weet op dezen oogenblik zeer goed langs welken kant zijne belangen verdedigd worden. Dit is zeker niet aan den kant van hen, welke hem beleedigen.

De woorden van den heer De Decker, slijkweg nitgesproken, werden door warme toejuichingen van tijd tot tijd onderbroken.

De talrijke muziekgenoetschappen, die van den stoet deel maakten, hebben daarna een aantal stukken voortreffelijk uitgevoerd. Men merkte onder de societeiten de harmonie van Wilrijk op, de fanfare van het Kiel, de koor- en symphonie-maatschappijen van Hoboken.

Middelerwijl werd de eerewijn geschonken, en ontving de heer De Decker de hartelijkste felicitaties zijner vrienden.

Het dorp was van het oogenblik der intred volop in feest, hetwelk tot laat in den avond voortdauerde en tot aller voldoening — daargelaten die van eenige geuzen — afleef.

STADS- EN PROVINCIE NIEUWS.

Men schrijft uit Reppel:

Op maandag 23 september, ten 12 1/2 uren, ontstond alhier op het gehucht de Vier Uitersten, een hevige brand; vier huizen werden op eenige stonden de prooi der vlammen; twee varkens, een kalf en verder den ganschen inboedel werden vernield; het andere veer is gered. G. Clauwers stelde zijn leven in gevaar, haalde eene geldkist en eene kar, midden uit het brandende huis; hij heeft daardoor eene erge brandwonde aan het hoofd bekomen. Eer en lof aan de pompiers van Bocholt die, geleid door kapitein Brandis en den luitenant Schonen, aanstonds met hunne spuit en brandhaken ter plaats kwamen en het vuur meester werden. Eer en lof aan de Reppelaren, die met de pijp in den mond en de handen in de broek de ieverige pompiers van Bocholt stonden na te zien en geen hand aan het werk stelden, om het vuur nit te dooven.

Op den markt van Tongeren van heden donderdag waren te koop gesteld 325 hoornebeesten, 28 schapen, 220 vette varkens en 1407 magere varkens.

Binnenland.

Men schrijft uit Luik, 30 september:

Verleden zaterdag namiddag was in de voorstad St-Laurent, eene dienstmeid bezig met de vensters der eerste verdieping te kuischen; zij was om de bovenste ruiten te kunnen bereiken, op een stoel geklommen, welken zij op den dorpel van het venster had geplaatst, toen het arme meisje het evenwicht verloor en in de straat viel. De ongelukkige heeft door den val de twee armen gebroken. Zij werd door hare meesters opgenomen, die haar de noodige zorgen hebben doen toedienen.

— Men schrijft uit Verviers:

Men heeft op het voetstuk van het standbeeld van John Cockerill, te Seraing, de wapens geplaatst van den grooten nijveraar, namelijk de vijf hanen met de spreuk: *Courage to the last*, en de volgende opschriften op het voorste deel, onder de wapens: Aan John Cockerill, 1790-1840; op de zijkanen: *werk en verstand* en op den achterkant *opgericht bij openbare inschrijving, met medewerking der gemeente, den staat en de provincie*.

— Men schrijft uit Brugge, 30 september:

Een paar uit den Ouden-Gentweg begaf zich zaterdag naar het stadhuis van Brugge, om er in het huwelijk verbonden te worden. Toen men de namen afriep, waren de vader, noch de getuigen van den bruidegom tegenwoordig. Deze laatste wist niet dat hij getuigen moest hebben, en zijn vader was uit de stad. Men heeft het paar zenden wandelen, in afwachting dat zijn huwelijksgevolg volledig is. Zoals men denken kan, verlieten de geliefden het stadhuis met eene hangende lip en de spijt in het hart, omdat ze nog acht dagen moeten wachten eer zij in 't huwelijksbootje mogen stappen.

Buitenlandsch nieuws.

Frankrijk.

DE FAMILIE DER BOURBONS.

Het huis van Bourbon is samengesteld uit vijf takken: 1. De oude tak, hoofd: graaf van Chambord; 2. Spaansche tak, hoofd: don Carlos, hertog van Madrid; 3. Napolitaansche tak, hoofd: gewezen koning van Napels, Frans II; 4. Parmeesche tak, hoofd: hertog Robert; 5. De jongste tak, of huis van Orleans, waarvan het hoofd is de graaf van Parijs.

Lodewijk XIII heeft twee zonen gehad, Lodewijk XIV en Philips, hertog van Orleans. Lodewijk XIV huwde de erfprinses der kroon van Spanje en had een wettigen zoon, gekend onder den naam van grooten Dauphin, van welken men gezegd heeft, dat hij zoon en vader van koning geweest is, zonder zelfs koning geweest te zijn. Deze prins stierf tijdens het leven zijns vaders, drie zonen latende: Lodewijk, hertog van Burgondie, Philips, hertog van Anjou, en Karel, hertog van Berry; deze laatste trouwde, zijne kinderen stierven allen in hunne teedere jeugheid. Lodewijk, hertog van Burgondie, stierf ook tijdens het leven van Lodewijk XIV, vergiftigd, zegt men, eenen eenigen zoon achterlatende, die onder den naam van Lodewijk XV heerschte, Philips van Anjou beklom eenigen tijd voor de dood van zijnen broeder, den hertog van Burgondie, den troon van Spanje, en deed publiek afstand van den troon van Frankrijk. De erfprins was dan, na Lodewijk XV een kind: zijn neef Philips van Orleans, neef van Lodewijk XIV en kleinzoon van Lodewijk III.

Lodewijk XV, welke jong zijnde, ziekelijk was, overwon zijne ziekte en trouwde op den ouderdom van vijftien jaar. Hij heeft een zoon gehad, Lodewijk den Dauphin, welke tweemaal trouwde en die drie zonen liet, welke allen heerschten.

De oudste was Lodewijk XVI, onthoofd tijdens de 1^e fransche revolutie en waarvan de zoon, Lodewijk XVII stierf in het gevang van den Tempel. (Dit wordt echter betwist, en op dit oogenblik is zelfs een proces hangend, waarmede zal blijken of die zoon ja of nee in het gevang is gestorven.)

De tweede, de graaf van Provence, werd koning Lodewijk XVIII, en stierf in 1824 zonder kinderen.

De derde, de graaf van Artois, later Karel X, gehuwd met eene dochter van den koning van Sardinië, had twee zonen: de hertog van Angoulême, welke zijne rechten afstond in 1830, stierf in 1844, en de hertog van Berry, vermoord in 1820, liet een zoon na zijne dood geboren, welke men het kind van mirakel noemde, gedoopt onder den naam van Hendrik-Dieudonné, welke is de graaf van Chambord, of den hertog van Bordeaux of wel Hendrik V, die thans op het punt is Koning van Frankrijk te worden.

Philips II van Orleans, de regent, is meermaals zijn onrechte beticht geweest, de dood der prinses van Bourbon verbaast te hebben; zijn bloedverwant Philips—Gelijkheid (Philippe-Egalité), stemde de dood van Lodewijk XVI; zijn zoon Lodewijk Philips werd gebannen.

Lodewijk-Philips kreeg in 1814, op de vraag van den graaf van Artois, verlof van Lodewijk XVIII om terug in Frankrijk te keeren. De graaf van Artois gaf hem later zijne rechten van prins van het bloed terug. In 1830, na de revolutie, stonden Karel X en de hertog van Angoulême, al hunne rechten af, ten voordeele van den hertog van Bordeaux, welken zij als Koning uitriepen onder den naam van Hendrik V. Karel X noemde Lodewijk-Philips tot luitenant-generaal des rijks. Lodewijk-Philips beklom eenigen tijd later den troon, door den wil des volks en heerschte tot in 1848.

De erfprins, de hertog van Orleans, verongelukte in 1842; de graaf van Parijs, volgde hem in zijne rechten; zijn broeder is de hertog van Chartres, die, tijdens de fransch-pruisische oorlog, in het fransche leger gediend heeft onder den naam van Robert Lefort, en op het slagveld voor heldendaad het kruis van eer onder dien naam ontvangen heeft.

Hunne oomen zijn de hertog van Nemours; de prins van Joinville; de hertog van Aumale en de hertog van Montpensier.

Wie zou het gelooven! In volle negentiende eeuw, in het jaar van gratie achttienhonderd drie en zeventig, — te Parijs! zijn er nog lieden, die aan waarzeggerij en tooverrij gelooven, en nog dom genoeg om zich te laten foppen door vrouwen, die van die duivelsche kunst een stielje maken. Indien de justicie zich niet met de volgende zaak onledig hield zouden wij ze niet geloofd hebben.

Weduwe C., logisthoudster, in het kwartier Saint-Antoine, zit sedert eenigen tijd fel in nesten ten gevolge van eene geldkwestie, die voor haar eene kwestie van het grootste belang is. Dit vernomen hebbende bood vrouw D., zich over eenigen tijd bij haar aan, zich aanstellende als eene waarzegster van eersten rang, die in de geheimste zaken der toekomst kan lezen als in een open boek, en, door sommige bezwingen de moeilijkste kwestien kan oplossen en goed doen uitvallen. Om den goeden uitslag der zaak van vrouw C. te bekomen vraagt zij slechts de nietigheid van 400 fr.

Maar, voegt vrouw D., er bij, het is noodig dat die som uit eene andere bron komt dan van uwe familie; zonder dat sta ik niet voor den goeden uitslag der zaak in. Mev. C., vol vertrouwen in de waarzegster, gaat op jacht naar de 400 fr. en ze aan hare familie niet kunvende vragen, die — de waarzegster wist het wel — haar zou belet hebben in den valstrik te vallen, ontleent zij die som aan eene harer vriendinnen.

Nu het toeval wilde dat deze vriendin insgelijks zeer lichtgelooovig was, en terwijl zij de 400 fr. geeft, vertelt zij haar verdriet aan Mev. C. Welke vrouw heeft geen verdriet! Haar man verwaarloost haar sinds lang, zij wordt schier door hem verlaten, het huwelijksdak komt haar voor als eene hel!... Vrouw D., het verdriet dezer verlatene vrouw vernomen hebbende, neemt het op haar om den onverschilligen echtgenoot weer teeder te doen worden. Op voorwaarde dat zij een oogenblik het trouwkleed in handen mag hebben, en eene som van drie honderd frank als loon zal bekomen, neemt zij op zich om dit tweede mirakel te doen.

De arme vrouw laat zich overtuigen en telt de drie honderd frank af welke aan haar huishoudelijk geluk onontbeerlijk zijn. Onnoodig te zeggen dat vrouw D., eenmaal in bezit der zeven honderd frank, verdwenen is, dat de beide gefopte vrouwen den moed gehad hebben hare lichtgelooovigheid aan de politie bekend te maken, en dat deze op zoek is naar de behendige aftroggelares. Wij zullen dus misschien het genoegeen hebben deze beroemde waarzegster een dezer dagen op de banken der correctionele rechtbank te zien verschijnen.

Maarschalk Bazaine is ergisteren uit zijne oude gevangenis in zijne nieuwe overgebracht. Hij zit thans op Trianon-sur-Bois.

Duitschland.

Naar men verzekert, moet de aanleiding tot de zoo vertraagde aankomst des heeren van Bismark te Berlijn inderdaad aan ongesteldheid worden toegeschreven. Zijne minder gunstige gezondheidstoestand is insgelijks de oorzaak, dat hij zich heeft moeten onthouden van deelneming aan de jacht in de omstreken van Hubertus-stock. Intusschen verhindert dit alles hem niet, om zich des te ijveriger met staatszaken te bemoeien. In den loop van den voormiddag, den 21 bij voorbeeld, heeft de heer van Bismark een langdurig onderhoud gehad met den heer Minghetti, den italiaanschen minister, die met koning Victor Emmanuel herwaarts is gekomen. Gedurende ruim 1 1/2 uur hebben de beide ministers zich bezig gehouden met het bespreken van onderwerpen, welke naar men verneemt voorloopig niet bekend zullen worden. Er was niemand bij dat onderhoud toegelaten.

Den vorigen avond, op een ongewoon laat uur, bracht de heer van Manteuffel, ten 10 uur met het hof uit Potsdam in de hoofdstad aangekomen, een bezoek aan den rijkskanselier. Eerst lang naar middernacht, het was ruim 1 uur, verliet de genoemde bezoeker den heer van Bismark. Het laat zich lichtelijk begrijpen, dat het feit aanleiding heeft gegeven tot allerlei onderstellingen. In de eerste plaats is daardoor voedsel gegeven aan het gerucht, dat de heer van Rhoon het voorzitterschap van het pruisische ministerie wil laten varen, en dat de heer van Manteuffel bestemd is om hem als zoodanig te vervangen. Een der berlijnsche berichtgevers van de *Köln. Zeitung* zegt ten dien aanzien, dat er, naar zijn gevoelen, weinig grond voor dergelijke onderstelling bestaat. Hij acht het hoogst onwaarschijnlijk, dat de meerderheid der tegenwoordige kabinetleden zich zouden willen voegen om deel te maken van het ministerie-Manteuffel. Een feit is het intusschen, dat de heer van Rhoon zeer naar zijn ontslag verlangt en daarop telkenmale, wanneer hij slechts kan, aandringt, helgen hij nog dezer dagen op zeer levendige wijze heeft gedaan. Ten stelligste kan worden verzekerd, zoo voegt de berichtgever er bij, dat de heer van Rhoon slechts op uitdrukkelijke wensch des keizers zijne betrekking blijft waarnemen, tot dat een opvolger gevonden is om zijne plaats in te nemen.